

„Mikor lesz ez?” – kérdezték a tanítványok, amikor Jézus a templom és Jeruzsálem pusztulásáról beszélt nekik. Jézus nemcsak erre válaszol, hanem távolabbi eseményekről is beszél, egészen a visszajöveteléig. Nehéz korszakok jönnek: háborúk, éhínség, földrengések. Azoknak, akik Krisztuséi, még nehezebb: üldözik, támadják, megölik őket. De számukra – a mi számunkra – vigasztalás és feladat is van: „ez nektek alkalom lesz a bizonyágtételre”; „békétüresetek által nyeritek meg a lelketeket”. – Ez a korszak az Ő eljöveteléig tart.

Itt tér vissza Jeruzsálem pusztulására (20. verstől) és a „pogányok idejére”, ami azután következik, de ami egyszer „betelik”.

„Mikor lesz ez”, amiről az Úr a 25. verstől kezdve beszél? Amikor betelt a pogányok ideje. Még nem telt be, még megvannak az országok és a nagyhatalmak, harcolnak egymással, és egyre inkább elhatalmasodik a gonoszság. De nem telt be azért sem, mert „még vár az Úr, hogy megkegyelmezhessen”: van misszió, van gyülekezet, hangzik az ige, emberek döntenek Krisztus mellett – de ellene is. Ugyanakkor záródnak az ajtók: ahol eddig szabad volt evangéliumot hirdetni, most ott is tiltják. Vagy ha nem tiltják, akkor az emberek egyre kevésbé figyelnek rá. A világ éli a „nehéz korszakot”, de sokan máshol keresnek menedéket, nem Jézus Krisztusnál. Nekünk, akik Nála találtuk meg, alkalmaink vannak a bizonyágtételre. Ne féljünk attól se, hogy nem értik meg, attól se, hogy bántani fognak.

Amikor betelik a pogányok ideje – másként: amikor megvan a pogányok „teljes száma” (Róm 11,25). Akkor nem lesz több megtérés a pogányok között. Izráelben viszont lesz, és „üdvözülni fog az egész Izráel” (Róm 11,26). Miért? Mert meglátják az Emberfiát (27. v.), „rátekintenek arra, akit átdöftek” (Zak 12,10), és megtérnek.

Jelek a napban, a holdban, a csillagokban és a földön. Aki csak arra figyel, amit lát, az kétségbeesik. Aki hisz valamilyen láthatatlanban, de nem Krisztusban, az is kétségbeesik, mert a magunk csinálta „istenek” (vallások, filozófiák stb.) nem segítenek. De aki Jézus Krisztusban hisz, az tudja: örök élete van (1Jn 5,13). Ezt most is tudjuk, de akkor azt is tudni fogjuk, hogy az a Jézus Krisztus, aki a mi örök életünk, akiben el vagyunk rejtve – Ő jelenik meg most.

„Közel van Ő, az ajtó előtt”. Most is közel van, ezt sejteni lehet az eddigi eseményekből, beteljesedett próféciaiból – de ami még nem teljesedett be, az is meglehet hamarabb, mint gondoljuk. „Amikor ezeket látjátok” (a jeleket), akkor tudhatjuk, hogy most fog megjelenni Krisztus és vele Isten országa. „E nemzetség (Izráel) el nem múlik” addig, mert az a csodálatos ígélet, hogy Izráel üdvözülni fog, akkor fog beteljesedni. Mi most el sem tudjuk képzelni, hogy egy egész nép megtérjen és üdvözüljön, de Izráellel ezt mégis megteszi az Úr. – mert az Ő beszédei semmiképpen nem múlnak el.

„Vigyázzatok magatokra.” Jézus itt nem azt mondja: térjete meg. Olyanokhoz szól, akik már az övéi. Nekünk szól, hogy ne nehezedjék el a szívünk. A „tobzódás, részegség, megélhetés gondjai” olyan dolgok, amik a világra jellemzőek. A bajban, a kilátástalanságban a világ ezekbe süllyed bele: a gondokba, vagy hogy ne érezzék a bajokat, a mámorba. Vagyis vagy kikapcsolja az agyát, vagy saját gondolatokkal, aggodással foglalja le. Ha egy hívő ebbe beleesik, nem tud Krisztusra gondolni, Őt várni, Őt dicsőíteni – és akkor őt is váratlanul éri az Ő eljövetele. Nem lesz „mélto” arra, hogy megálljon az Emberfia előtt.

Ebből az állapotból ki lehet menekülni, de nem saját erőből. „Legyetek éberek, szüntelen könyörögjete” azért, hogy tudjunk nem aggodalmaskodni. Ne a bajokra nézzünk (mint Péter az erős szélre, Mt 14,30), hanem Krisztusra, aki közeledik.

A látható dolgok meg is téveszthetnek, kétségbe is ejthetnek. De fel is ismerhetjük bennük Isten ígéreteinek a beteljesedését. Azokat is, amik Krisztus eljövételével kapcsolatosak. A növekvő nehézségek között növekedjen a vágyunk is arra, hogy Ő visszajöjjön. És ha valóban vágyódunk Vele lenni, akkor kapunk tőle erőt arra is, „vigyázzunk a szívünkre” – arra, hogy végig az Őbenne való bizalom töltsön be minket.

„Mert ahol a ti kincsetek van, ott lesz a ti szívetek is. Legyen derekatok felövezve, és lámpásotok meggyújtva.” Lk 12,34–35